

Ανδρέας Αποστολίδης, συγγραφέας : «Σtereοτυπικές απεικονίσεις εγκληματικής συμπεριφοράς στην αστυνομική λογοτεχνία, τον κινηματογράφο και την τηλεόραση».

Ο ρόλος των στερεότυπων στο «αστυνομικό» είδος αφήγησης: Το ίδιο το αστυνομικό αφήγημα προκύπτει από ένα στερεότυπο σχήμα και στη συνέχεια υποκύπτει σε αυτό: Τα τέσσερα συστατικά του αστυνομικού αφηγήματος: έγκλημα / μυστήριο / έρευνα / λύση. Τα στερεότυπα προκύπτουν από την επανάληψη μιας επιτυχίας. Απόψε εξετάζουμε ειδικά τη θέση του «δράστη» στο χθες και το σήμερα της αστυνομικής φιλολογίας στο σινεμά και την τηλεόραση.

Χαρακτηριστικές στερεοτυπικές απεικονίσεις: ο γκάνγκστερ / η μοιραία γυναίκα / ο σήριαλ κίλερ / ο επαγγελματίας εκτελεστής.

Έως το 1950 ο «κακός» ήταν μονοδιάστατος και απόλυτος (ο καθηγητής Μοριάρτη, ο Φου Μαντσού) , το ίδιο και ο γκάνγκστερ, (άπληστος, αυτοκαταστροφικός).

Από τη δεκαετία του 1950 και μετά έχουμε μια δραματική αλλαγή. Ο δράστης, ο ένοχος είναι κατά κανόνα μια σύνθετη προσωπικότητα, ακόμα και γοητευτική σε ορισμένες πλευρές της (Τομ Ρίπλεϋ).

Ταινίες και τηλεοπτικές σειρές προς συζήτηση: «Ο σημαδεμένος» (του 1932 και του 1983), «Ο δολοφόνος με το αγγελικό πρόσωπο» (1967), «Η Έξαψη» (1981), Οι «Sopranos» (η ανατροπή του στερεοτυπικού γκάνγκστερ) και το «Wire» μαζί με το «Top boy» (2011/2022): Η καταγραφή και απεικόνιση της υποκουλτούρας -αρχή για νέα στερεότυπα.